

disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה	מימרא-statement challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה
מקרא-key:	

תענית-סדר תעניות אלו		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג
עד שהאדון נכנס בשמחתו לבית המרחץ נקדימון נכנס לבית המקדש כשהוא עצוב. נתעטף ועמד בתפלה, אמר לפניו: רבונו של עולם גלוי וידוע לפניך שלא לכבודי עשיתי ולא לכבוד בית אבא עשיתי, אלא לכבודך עשיתי, שיהו מים מצויין לעולי רגלים. מיד נתקשרו שמים בעבים, וירדו גשמים עד שנתמלאו שתים עשרה מעינות מים והותירו.														■
עד שיצא אדון מבית המרחץ נקדימון בן גוריון יצא מבית המקדש. כשפגעו זה בזה אמר לו: תן לי דמי מים יותר שיש לי בידך. - אמר לו: יודע אני שלא הרעיש הקדוש ברוך הוא את עולמו אלא בשבילך. אלא עדיין יש לי פתחון פה עליך שאוציא ממך את מעותי. שכבר שקעה חמה, וגשמים - ברושתי ירדו.														■
חזר ונכנס לבית המקדש, נתעטף ועמד בתפלה, ואמר לפניו: רבונו של עולם הודע שיש לך אהובים בעולמך מיד נתפורו העבים וזרחה החמה.														■
באותה שעה אמר לו האדון: אילו לא נקדרה החמה - היה לי פתחון פה עליך שאוציא ממך מעותי.														■
לא נקדימון שמו, אלא בוני שמו, ולמה נקרא שמו נקדימון - שנקדרה חמה בעבורו.	תנא:													◇
שלשה נקדמה להם חמה בעבורן: משה, ויהושע, ונקדימון בן גוריון.	תנו רבנן:													◇
בשלמא נקדימון בן גוריון - גמרא. יהושע נמי - קרא, דכתיב (יהושע י') וידם השמש וירח עמד וגו'. אלא משה מנלן?														?
אתיא אחל אחל, כתיב הכא (דברים ב') אחל תת פחדך, וכתוב התם (יהושע ג') אחל גדלך.	רבי אלעזר:													◇
אתיא תת תת: כתיב הכא אחל תת פחדך, וכתוב התם (יהושע י') ביום תת ה' את האמרי.	רבי שמואל בר נחמני:													◇
אתיא מגופיה דקרא: (דברים ב') אשר ישמעון שמעך ורגזו וחלו מפניך, אימתי רגזו וחלו מפניך - בשעה שנקדמה לו חמה למשה.	רבי יוחנן:													◇
וכן עיר שלא ירדו עליה גשמים כל.														■
ושתיהן לקלה.	רב יהודה אמר רב:													◇
(איכה א') היתה ירושלים לנדה ביניהם, אמר רב יהודה אמר רב: לברכה. כנדה, מה נדה יש לה היתר - אף ירושלים יש לה תקנה.	רב יהודה אמר רב:													◇
(איכה א') היתה כאלמנה, אמר רב יהודה: לברכה, כאלמנה - ולא אלמנה ממש, אלא כאשה שהלך בעלה למדינת הים, ודעתו לחזור עליה.	רב יהודה:													◇
(מלאכי ב') וגם אני נתתי אתכם נבזים ושפלים, אמר רב יהודה: לברכה, דלא מוקמי מינן לא רישי נהרי ולא גזיריפטי.	רב יהודה:													◇
(מלכים א' י"ד) והכה ה' את ישראל כאשר ינוד הקנה במים, אמר רב יהודה אמר רב: לברכה.	רב יהודה אמר רב:													◇
מאי דכתיב (משלי כ"ז) נאמנים פצעי אוהב ונעותרות נשיקות שונא - טובה קלה שקילת אוהב השילוני את ישראל יותר מברכה שברכך בלעם הרשע אוהב השילוני קללך בקנה, אמר להם לישראל והכה ה' את ישראל כאשר ינוד הקנה, מה קנה זה עומד במקום מים וגזעו מחליף ושרשיו מרובין, ואפילו כל הרוחות שבעולם באות ונושבות בו - אין מזיזות אותו ממקומו, אלא הולך ובה עמהן. דממו הרוחות - עמד הקנה במקומו, אבל בלעם הרשע בירכן בארו, שנאמר (במדבר כ"ד) כארזים (עלי מים), מה ארוז זה אינו עומד במקום מים, ואין גזעו מחליף, ואין שרשיו מרובין, אפילו כל הרוחות שבעולם נושבות בו אין מזיזות אותו ממקומו, כיון שנשבה בו רוח דרומית - עוקרתו והופכתו על פניו. ולא עוד אלא שזכה קנה ליטול הימנו קולמוס לכתוב בו ספר תורה נביאים וכתובים.	דאמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן:													■
לעולם יהא אדם רך כקנה ואל יהא קשה כארו.	תנו רבנן:													◇
מעשה שבא רבי אלעזר ברבי שמעון ממגדל גזור מבית רבו, והיה רכוב על חמור ומטייל על שפת נהר, ושמה שמחה גדולה, והיתה דעתו גסה עליו מפני שלמד תורה הרבה.														◇
נזדמן לו אדם אחד שהיה מכוער ביותר, אמר לו: שלום עליך רבן ולא החזיר לו. אמר לו: ריקה, כמה מכוער אותו האיש שכל כל בני עירך מכוערין כמותך? אמר לו: איני יודע, אלא לך ואמור לאומן שעשאני כמה מכוער כלי זה שעשית.														◇
כיון שידע בעצמו שחטא ירד מן החמור ונשתטח לפניו, ואמר לו: נענית לך, מחול לי - אמר לו: איני מוחל לך עד שתלך לאומן שעשאני ואמור לו כמה מכוער כלי זה שעשית.														◇
היה מטייל אחריו עד שהגיע לעירו. יצאו בני עירו לקראתו, והיו אומרים לו: שלום עליך רבי רבי, מורי מורי! אמר להם: למי אתם קורין רבי רבי? - אמרו לו: לזה שמטייל אחריו. אמר להם: אם זה רבי - אל ירבו כמותו בישראל. - אמרו לו: מפני מה? - אמר להם: כך וכך עשה לי. - אמרו לו: אף על פי כן, מחול לו, שאדם גדול בתורה הוא. אמר להם: בשבילכם הריני מוחל לו. ובלבד שלא יהא רגיל לעשות כן.														◇
לעולם יהא אדם רך כקנה ואל יהא קשה כארו, ולפיכך זכה קנה ליטול הימנה קולמוס לכתוב בו ספר תורה תפילין ומזוזות.	מיד נכנס רבי אלעזר בן רבי שמעון ודרש:													◇
וכן עיר שיש בה דבר או מפולת כל.														■
מפולת שאמרו - בריאות ולא רעויות. שאינן ראויות ליפול, ולא הראויות ליפול.	תנו רבנן:													◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

תענית-סדר תעניות אלו		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הי ניהו בריאות - הי ניהו שאינן ראיות ליפול, הי ניהו רעועות - הי ניהו ראיות ליפול											‡	כ:	
לא צריכא, דנפלו מחמת גובהיהו.											!	◇	כ:
אי נמי, דקיימן אגודא דנהרא.											!	◇	כ:
כי ההיא אשיתא רעועה דהואי בנהרדעא דלא הוה חליף רב ושמואל תותה אף על גב דקיימא באתרה תליטר שנין. יומא חד איקלע רב אדא בר אהבה להתם, אמר ליה שמואל לרב: ניתי מר נקוף אמר ליה: לא צריכא האיגרא, דאיכא רב אדא בר אהבה בהדן דנפיש זכותיה, ולא מסתפינא.											○	◇	כ:
רב הונא הוה ליה ההוא חמרא בההוא ביתא רעיעא, ובעי - לפנוייה, עייליה לרב אדא בר אהבה להתם, משכיה בשמעטא עד דפנייה. בתר דנפק נפל ביתא.											○	◇	כ:
ארגיש רב אדא בר אהבה איקפד, סבר לה כי הא דאמר רבי ינאי:	[רב אדא בר אהבה]										○		כ:
לעולם אל יעמוד אדם במקום סכנה ויאמר עושין לי נס, שמא אין עושין לו נס, ואם תימצי לומר עושין לו נס - מנכין לו מזכותיו.	[רבי ינאי]										■ ○	◇	כ:
מאי קרא - דכתיב (בראשית ל"ב) קטנתי מכל החסדים ומכל האמת.	רב חנן:										■	◇	כ:
מאי הוה עובדיה דרב אדא בר אהבה?											^		כ:
שאלו תלמידיו (את רבי יורא ואמרי לה) לרב אדא בר אהבה: במה הארכת ימים?	כי הא דאתמר:										^ ■ !		כ:
מימי לא הקפדתי בתוך ביתי, ולא צעדתי בפני מי שגדול ממני, ולא הרהרתי במבואות המטונפות, ולא הלכתי ארבע אמות בלא תורה ובלא תפילין, ולא ישנתי בבית המדרש לא שינת קבע ולא שינת ארעי, ולא ששתי בתקלת חברי, ולא קראתי לחבירי בהכינתו, ואמרי לה בהניכתו.	אמר להם: [רב אדא בר אהבה]										!	◇	כ:
לימא לן מר מהני מילי מעלייתא דהוה עביד רב הונא	רבא לרפרם בר פפא:										○		כ:
בינקותיה לא דכירנא, בסיבותיה דכירנא:	אמר ליה: [רב פפא]										○		כ:
דכל יומא דעיבא הוה מפקין ליה בגהרקא דדהבא, וסייר לה לכולה מתא, וכל אשיתא דהוות רעיעתא - הוה סתר לה. אי אפשר למרה - בני לה, ואי לא אפשר - בני לה איהו מדידה. וכל פניא דמעלי שבתא הוה משדר שלוחא לשוקא, וכל ירקא דהוה פייש להו לגינאי - זבין ליה, ושדי ליה לנהרא.	[רב הונא]										○	◇	כ:
וליתביה לעניים											‡		כ:
זמנין דסמכא דעתייהו, ולא אתו למיזבן.											!		כ:
ולשדייה לבהמה											‡		כ:
מאכל אדם אין מאכילין לבהמה.	קסבר: [רב הונא]										!		כ:
ולא לזבניה כלל											‡		כ:
נמצאת מכשילן לעתיד לבא.											!		כ:
כי הוה ליה מילתא דאסותא הוי מלי כוזא דמיא ותלי ליה בסיפא דביתא, ואמר: כל דבעי ליתי ולישקול.	[רב הונא]										○	◇	כ:
מילתא דשיבתא הוה גמיר, והוה מנח כוזא דמיא ודלי ליה, ואמר: כל דצריך - ליתי וליעול, דלא לסתכן.	ואיכא דאמרי: [רב הונא]										○	◇	כ:
כי הוה כרך ריפתא הוה פתח לבביה ואמר: כל מאן דצריך - ליתי וליכול.	[רב הונא]										○	◇	כ:
כולהו מצינא מקיימנא, לבר מהא דלא מצינא למיעבד, משום דנפישו בני חילא דמחוזא.	רבא:										■		כ: